КАНАДІЙСКАЯ ЖИЗНЬ

ЗАСНОВАНА 1921 г. CANADIAN LIFE ESTABLISHED 1921.

ГОДЪ X. Ч. 53. ВИННИПЕГЪ, МАН., 17. Апрѣль 1930. WINNIPEG April, 17. 1930. VOL. X. No.53

Газета:
„КАНАДІЙСКАЯ ЖИЗНЬ"
Выходить раз на мѣсяць
Предплата на год $ 1.00

Издатель — редактор:
И. Бѣлецкій

Address:
CANADIAN LIFE
646 Manitoba Ave.,
Winnipeg, Man. Canada.

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ!

СЕРДЕЧНО ПОЗДОРОВЛЯЕМЪ ВСѢХЪ НАШИХЪ ДОРОГИХ ЧИТАТЕЛЕЙ „КАНДІЙСКОЙ ЖИЗНИ" СЪ ПРАЗДНИКОМЪ СВЯТОГО ВОСКРЕСЕНІЯ (ХРИСТОВА. — ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЪ!

ТРОПАРЬ

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ ИЗ МЕРТВЫХ СМЕРТІЮ СМЕРІЬ ПОПРАВ, И СУЩЫМ ВО ГРОБѢХ ЖИВОТ ДАРОВАВ.

Яко воистину священная сія всеспасительная нощь, и свѣтозарная свѣтоносвяго дне востанія сущи превозвѣстница...

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЪ!

ПРИПѢВЪ

Ангелъ вопіяше благодатнѣй: чистая Дѣво радуйся! И паки реку — радуйся! Твой Сынъ воскресе тридневенъ отъ гроба, и мертвыя воздвигнувый людіе веселитися.

Свѣтися свѣтися, Новый Іерусалиме! Слава бо Господня на Тебе возсія. Ликуй нынѣ и веселися Сіоне! Ты же Чистая красуйся Богородице о востаніе рождества Твоего!

ПОКАЙСЯ ГРІШНИКУ!

Покайся грішнику—вдайся до покути,
Перестань грішити, А в небі можеш бути

Зі сторони зіпсутої людскої природи в загалі, що шукае блеску, богацтва, щастя, чести, розкошів і заспокоєня пристрастей, лякаеся зневаги, нещастя, стиду, самовідреченя і замореня. Між тим жадае Христос цілковитої переміни давного чоловіка, перелому з цілим поглядом і житям підупавшого чоловіка.

Тим самим, що грішник утратив Бога, то стратив і освячаючу ласку, а коли сеї ласки немае, то що він мае? З нею і найбіднійший щасливий, а без неї і найбогатший нуждарем. Освячаюча ласка, се добро св. Духа. Се тота невидима сила, що веде до доброго, а стереже від злого; се світло, що роз'яснюе наш темний розум, огонь, що огрівае наше серце і наливае в него любовь Бога. Отже без неї чоловік бідний мов той нещасливий подорожний, що на него насіла зграя лютих вовків, а він стоїть безрадний без бука без оборони.

Скоро грішник стратив Божу ласку, то його не стати вже на ніяке добре діло, ані на ніяку заслугу перед Богом. Коли садовина облiпить дерево а прийде буря і відломить одну галузу, то овоч на сій галузі вже недоспів, а зівяне, так і з душею; з Богом душа може все, а без Бога нічо.

Вкінци гріх наводить на душу закаменілість коли чоловік не каеся гріхів, ино докладае до старих все нові, то з часом прийде до того сумного стану, що його серце не змягчить ані набожність, ані не зворушить молитва, ані не розбере жаль, такого чоловіка не потрясе ані погроза, ані кара, йому не поможуть, ані рада, ані напімненя, він не боїться ані людей, ані Бога, то душа зовсім мертва не збудиться вже аж в пеклі!

Ось таке лихо заподіяв души гріх. На тото лихо треба дивитись все мов в зеркало; але не так аби лиш зиркнути як виглядаеся, ино так, аби перед очима стояв безупину образ власної души

Прийде година, коли нам всім треба буде кинути і тоту хатину, де ми зросли, і тоті діточки, що ми їх доглядали і берегли як ока в голові, і в кінци тото тіло, про котре так журимося, рідня заплаче, приятелі пожалують кинуть по грудці землі на нашу домовину і вернуться домів. Одна наша душа не верне вже на сей світ, вона верне до Бога сама,— сама одна стане на Божий суд і добре буде їй, скоро Господь пізнасть на ній свій образ, свою подобу, але коли сей образ буде затертий, коли за душев потягнеся цілий ряд чорних вчинків, коли гріхи мов рипляки чепляються и стануть кричати; „ми твої діти" — то Господь откине таку душу і скаже: — „Проч від мене, огидо, бо ти не мій образ, а образ диявола! Ах якби чоловік знав як треба дорожити душу, то уживавби дарів Божих з розумом, обертавби їх на хвалу Божу, та на пожиток собі і другим. — Амінь.

Свящ. ИЛІЯ БОЙКО

СЕЙ ДЕНЬ, ЕГОЖЕ СОТВОРИВ ГОСПОДЬ, ВОЗРАДУЕМСЯ І ВОЗВЕСЕЛИМСЯ В ОНЬ.

Нині радуймося бо Син Божий воскрес от мертвих. Нині побідив завистьнині побідив тих котрі кричали: „возми, возми, распни Его", — нині воскрес из мертвих яко Бог. Нині побідив видимих и невидимих и помершим ж тя даровав. Нині побідив смерть и даровав нам живот вічний. Правдиво и сміло можим сказати: „Сей день егоже сотворив Господь". — В пятницу умерав Господь, и подав нам велику науку жита в своих немногих предсмертних словах, и по нім наука жита, есть наука страданія, утішенія, любови, прощенія, — одним словом, наука побіди. Перше слово вийшло з уст Его, було слово прощенія: „Отче, — говорив Він, уже піднятий на крест, — „отпусти им бо не знають що роблять".

Що может бути ліпшого страданія невинного? Но Божественний Спаситель не зробив своїм ворогам злого, и не спитав „за що ви мене мучите? Він простив им и говорив: „и ти брате мій без вини". И кликнув до Отца: „Отче, отпусти им, не знают що роблят", а до кающого говорить: „днесь будеш зі мною в раю".

Нині воскресеніем Своем Син Божий, показав свое Божество, потвердив Божественное свое поcланіе, потвердив небесную свою науку.

Воскресеніе есть основаніе віри нашої, есть потверженіем откупленія нашого: так як Христос воскрес из мертвих, так и ми в послідний день воскреснем з гробів наших.

Христос воскрес из мертвих своею всемогущою силою, многіи померші з гробів своих, но силов всемогущого Бога а не своею.

З многих причин потрібно було Іисусови з мертвих воскреснути. Перше щоби исполнилися пророчества вірних післанників.

Праведний Іов о сім так говорить: „аще умрет человік жив будет, скончав дни житія своего, потерплю дондеже паки буду. 14. 14. Ис. пророк так научав: „воскреснуть мертвін и востануть, иже во гробіх, и возрадуются на земли. 26. 19.

Изекіил о воскресенію нашім так говорить: „сія глаголеть Господь: се аз отверзу гроби вашія и изведу вас от гробів ваших, и узнаете яко аз есьм Господь внегда отверзете ми гроби ваши, егда возвести ми вас от гробів ваших, люди мої и дам дух мой у вас, и живі будете, 37. 12.

И нам християнам в двацятім столітю радістний есть нинішний день! Радістний прото, бо Іисус воскрес из мертвих и смерть побідив, и живот вічний нам даровав. — Радістний нинішний есть день для всіх нас як для праведних так грішнивів, так як за всіх помер, так за всіх воскрес!

Попри радістві спомини на колишню славу Іерусалиму, кликне з жалем и умени Бога: ось я нагодую народ сей злиднями и наною жовчею, — А тепер?

Тепер отсе перед очима стае тота світла хвиля, коли то в 988 р. за Кієвского князя св. Володимира, Русь приняла Христову віру правдиву святу. — нині важке ярмо на самий край и народ. Нині в згаданій земли ведется грабіжа Божих домів, кровопролитіе слуг Божих, гоненіе вірних християн за віру, за любовь Бога и ближнего.

Ми радуемся нині на свободі, а они плачуть в своей рідній земли; ми веселимось зі своею родиною, а вони стогнуть и плачуть до загину.

Любі братя! И наш народ переживае сегодня важку добу. Розділений між собою, розмежований всякими відмінними сектами; але тая не без журби о завтра, бо той невполишенний скоро видасть з себе велики плоди, залунае пісня: „Да воскреснет Бог, и расточатся враги его". — Бог нам на дорозі спасенія много помагае, а за богобоязність жита и радість вічную дает.

Як Іисус воскрес от мертвих, и нове жита почав, так и нам потрібно пробудитись и встати від сна гріховного и нове жита почати.

Бог довольно ласки подвет хотящему покаятись, но тілько з нашої чести щира и охоча воля да будет покаяніє; а если будем так робити, то тогди не лишь радісное но и спасительное будет нам воскресеніе Іисуса.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Свящ. Илія Бойко.

Архимандрит Антоній (Терещенко)

КРАТКАЯ ИСТОРІЯ ЦЕРКОВНАГО ПѢНІЯ.

Начало нашего пѣнія Церковнаго одновременно с возникновеніем Христіанства: оно освящено примѣром — ХРИСТА СПАСИТЕЛЯ который окончил ТАЙНУЮ ВЕЧЕРЮ пѣнием псалмов Мфт. 26 — 30).

Это пѣніе Спасителя и есть начало всего новозавѣтнаго пѣнія церковнаго.

По замѣчанію св. Іоанна Златоуста: „Спаситель воспѣл, чтобы и мы пѣли подобным образом".

С того времени пѣніе стало неот'емною принадлежностію каждаго церковнаго собранія первых Христіан, при чем оно постепенно стало принимать нѣкоторый отдѣленый характер. Но як воспѣл Спаситель и як стали пѣть первые христіане? Отвѣтом на этот вопрос может служить слѣдующая историческая справка.

Ко времени появленія Христіанства самым образованным развитым в музыкалном отношеніи народом — были ГРЕКИ. Всѣ народы, в том числѣ и славные Римляне, безусловно подчинялись музыкальному вкусу — Греков. Извѣстно из исторіи, что ни одно торжество в Римѣ не происходило без музыкантов Греков.

Этот народ Греки, первоначально принявшіи Христіанство и свое духовно — музыкальное богатство: правильно разработаную систиму т. е. ТЕОРІЮ ПѢНІЯ.

В основаніи всей греческой музыки лежит система четырех звуков: тетра - хорд. Устройство тетрахорда таково, что сумма тонов всѣх четырех звуков ровняется 2½ тонам но впослѣдствіи к тетрахорду стали прибавлять пятый звук, затѣм шестий а потом седмой и наконец стали соединять два тетрахорда в один и образовались системы — „лады" из восьми звуков подобіе наших ГАММ, которые и стали называться у Греков по именам греческих племен жившиx в разных областях; — Излюбленный лад, Дорійского края называется: Дорійским, у фригійцев — Фригійским и т. д.

Всѣх ладов восем, причем каждый лад имѣл свое устройство по расположенію тонов и полутонов. Эти то 8 греческих ладов и легли в основу всего христіянскаго церковнаго пѣнія; на них образовалось то, что мы теперь называем: ОСМОГЛАСІЕМ.

На Фригійском Лад построен	Глас	І-й
„ Лидійском —	Гл.	II.
„ Миксолидійском	Гл.	III.
„ Дорійском	Гл.	IV.
„ Гипофригійском	Гл.	V.
„ Гиполидійском	Гл.	VI.
„ Гипомиксолидійском	Гл.	VII.
„ Гиподорійском	Гл.	VIII.

Третій и четвертый вѣк Христіанской Церкви, должно признать вѣком усиленной дѣятельности по отношенію церковного пѣнія, — В это время, когда благоустроялось все чинопослѣдованіе Христіанской Церкви, Пастыри Церкви, движимые якбы одным духом, прилагают особое попеченіе о церковном пѣніи. — Василій Великій трудился и бесѣдовал о церковном пѣніи в Кесаріи, Іоанн Златоуст, благоустроял пѣніе в Церкви Константинопольской. Ефрим Сирин в Сиріи Палестинской, Афанасій Великій в Александріи, Амвросій Медіоланский в Церкви Миланской.

Причины такой дѣятельности возникли из современных обстоятельств слѣдующих: В третьем вѣкѣ появились разные ереси. Еретики, чтобы склонить Христіан на свою сторону, пользовались пѣніем, як средством и тому они сочиняли оживленую антіеватую, музику и присоединяя к ней свои еретические слова уловляя не опытных. — Протому отцы церкви и должны были противопоставлять еретическому пѣнію, свое церковное, что-бы удержать не твердых от еретическаго обмана и весьма успѣвали в этом. Так извѣстно из исторіи что даже такой ярый защитник ереси аріанской, як император Валентин и тот был потрясен пѣніем при богослуженіи Василія Великаго. Іоанн Златоуст для противодѣйствія аріанам установил крестныя ходы и всенощное бдѣніе с умилительным пѣніем пѣвчих хора.

Архимандрит Антоній (Терещенко).

Св. Ефрим Сирин устроил при своем храмѣ хор дѣвственниц поражавшій своих современников красотою своего пѣнія на столько, что всѣ попытки послѣдователей ереси Гармонія и Вердесана привлеч своим пѣнием Христіан оказались без успѣха, даже и сами еретики восхищались пѣніем хора св. Ефрема. В третьем вѣку прикратилось гоненіе на Христіан, что было плодом попеченія о церковном пѣніи построенном на законах Осмогласія. Так на 8 й глас Анатоліем Константинопольским, в пятом вѣкѣ написаны стихири Бож. Матери существующіе в Октоих нынѣ под имениm „Восточных", також Романа Сладкопѣвца, Іакова Едесскаго и др. указывает на то что основный закон Богослужебнего пѣнія заключается на Осмогласія.

Заботясь о неповрежденности Византійской мелодіи, отцы Церкви заботились и о способах исполненія вполнѣ достойно и приличных Храму Божію.

Іоанн Златоуст пишет не скромному церковному пѣвцу: „Тебѣ надлежало с благоговѣйним трепетом возглашать ангельское славословіе, а ты переносишь сюда обычай шутов и плясунов неприличным образо под'емля руки, притоптывая ногами и повертываясь всѣм тѣлом".

Исполненіе текста пѣснопѣніе должно бить исключительно вокалное, т. е. голосовое инструментальных сопровожденій. Словом а не древнюю псалтирью, трубою, тимпаном и флейтою должно чтить Бога (св. Климент Александрійскій). Если Бог допустил в ветхом завѣтѣ пѣніе сопровождать игрою на муз. иструментах то единственно по причинѣ немощи и малодушія и безпечности Іудеев. Голосове исполненіе пѣснопѣнія весьма понятно, наглядательно производит глубокое впечатлѣніе по причинѣ особаго устройства человѣческаго голоса котрый есть самый лучшій музыкальный иструмент.

Нѣт ничего усладительнѣе и поразительнѣе голоса женскаго, нѣт нѣт ничего пріятно трогательнѣе и дѣвственнѣе голоса дѣтскаго, нѣт ничего мужественнѣе и благороднѣе голоса мужскаго и нѣт ничего гармоничнѣе полнѣе и восхитительнѣе хора, составленнаго из голосов мужских, дѣтских и женских. — Христіанство хорошо поняло силу такого хора.

Великій пѣснопѣвец св. Іоанн Дамаскин, приводит все ОСМОГЛАСІЕ в строго музыкальную систему, написал теорію и руководство к изученію гласов Он составляет ОКТОИХ (осмогласник) в котором мелодія 8 гласов записаны им нотными знаками и, так сказать на всегда ограждены от порчи и искаженія. Кромѣ этого І. Дамаскин написал очень много поэтических произведеній, напр: 26 погребальных стихир, начинающихся словами: „Кая житейская сладость" — сильных по своему скорбному - поэтически содержанію, 64 канона между которыми есть каноны почти на всѣ праздники, службу на день св. Пасхи и многое другое. Великая заслуга Іоанна Дамаскина, оцѣнена по достоинству церковію Вселенской которая восхваляе св. Дамаскина як своего сладкопѣвца пастыря, носящим церковную лиру 3-х звучную, як у Давида псалмопѣвца. Этот Октоих св. Дамаскина в 9 м вѣкѣ появился у южних Славяно-Сербов, Болгар и Моравов, будучи переведен свв. Кирилом и Мефодіем на славянскій язык, а от них перешел и к нам в св. Русь.

Архим. Антоній.

Edmonton, Alta.
Nov. 1929.

ОТЪ ДУХОВНАГО ПРАВЛЕНІЯ ПРИ ПРАВОСЛАВНОМЪ ЕПИСКОПѢ КАНАДІЙСКОМЪ.

РАЗЯСНЕНІЕ

Въ Нью Іоркской русской печати появилось сообщеніе о томъ, что православный епископъ Аполлинарій 26-го января с. г. служилъ совмѣстно съ Адамомъ Филипповскимъ, какъ съ епископомъ, Духовное Правленіе, по сему поводу, обратилось къ своей церковной Власти, прося дать надлежащее разъясненіе происшедшаго. На это получено слѣдующее разъясненіе.

Дѣйствительно, Преосвященный Аполлинарій, отколовшійся два года тому назадъ отъ русской православной церкви въ Америкѣ, возглавляемой Высокопр. Митрополитомъ Платономъ и перешедшій въ вѣдѣніе карловацкой группы архіереевъ, отдѣлившихся отъ русской патріаршей церкви, служилъ 26-го января с. г. съ Адамомъ Филипповскимъ, какъ съ епископомъ, признавъ тѣмъ самымъ Адама Филипповскаго епископомъ. Новаго въ этомъ ничего нѣтъ, а только удивительно, почему Преосв. Аполлинарій началъ служить съ Адамомъ только отъ 26 го января с. г.? Вѣдь группа карловацкихъ епископовъ, которой подчиняется Преосв. Аполлинарій и раньше готова была признать Адама за епископа. Въ тоже печати правды проскользнуло сообщеніе, что Адамъ Филипповскій просилъ прощенія у карловчанъ и что таковое телеграфично ему даровано. Значитъ на основаніи сего прощенія, Преосвящ. Аполлинарій и рѣшилъ сослужить Адаму. Но что же изъ того выходитъ? А выходитъ то, что какъ Преосв. Аполлинарій, такъ и Адамъ Филипповскій сознали свою слабость въ борьбѣ съ правдою и рѣшили соединиться для совмѣстной борьбы съ русскою православною (патріаршею) церковію, возглавляемой Высокопр. Митрополитомъ Платономъ. Вѣдь если бы тотъ и другой желали мира церковнаго, то они поступили бы иначе. — Прося прощенія у карловацкихъ епископовъ, Адамъ Филипповскій тѣмъ самымъ призналъ свои ошибки, значитъ, онъ дѣйствовалъ незаконно, рукополагалъ не канонически. Но главное, ввелъ в заблужденіе Эдмонтоскій Судъ, когда доказывалъ, что карловацкие „приталы“ не имѣютъ права вмѣшиваться въ дѣла православной церкви въ Америкѣ. — Карловацкіе епископы далъ разрѣшеніе Преосв. Аполлинарію служить съ Адамомъ, поставили себя предъ вопросомъ: признавать ли оного Адама, или всю его „организацію“ съ двоеженцемъ Зазуликомъ, съ рукоположенными не канонически? Своею „уніею“ съ Преосв. Аполлинаріемъ Адамъ Филипповскій ясно иллюстрировалъ справедливость заключеній Самѣла и Ко., что онъ, какъ „лидеръ“ довелъ и себя и свою „организацію“ до тупика, изъ котораго ни самъ не сможетъ выйти, ни показать дорогу ведомымъ. Истинная православная церковь какъ смотрѣла на Адама до сихъ поръ, какъ на „лидера“ отколовшагося съ незначительной группой отъ православной церкви, такъ и на дальше Адамъ Филипповскій остается только лидеромъ, но не епископомъ. Итакъ эта „унія“ есть новая очередная ошибка Адама Филипповскаго. И якъ, собственно, Адамъ Филипповскій не смогъ понять того, что если въ народѣ раздавались возгласы о мирѣ церковномъ и о мирѣ между „владыками“, то имѣлося въ виду миръ Адама Филипповскаго съ тѣми, съ кѣми онъ ссорился, кого невинно оскорблялъ, отъ кого узурпировалъ власть на управленіе церковію и изъ за кого сидѣлъ въ тюрьмѣ. Вѣдь въ этомъ направленіи и на этой платформѣ уже велись и переговоры съ Адамомъ. Такого мира и именно такого желалъ и желаетъ русскій народъ, держащійся при Адамѣ, кромѣ тѣхъ темныхъ единицъ, которымъ хочется и на дальше въ мутной водѣ ловить рыбу. Такой миръ, о якомъ шли переговоры съ Адамомъ, строился на фундаментѣ вселенской церкви; онъ не телеграммами утверждался бы, а канонами церкви и авторитетомъ восточныхъ Патріарховъ. Но, какъ видно и на сей разъ не суждено Адаму Филипповскому воспользоваться любовію церкви, ибо онъ предпочелъ пристрастіе личностей. Воистину, сожалѣнія достоинъ блудный сынъ покавшійся не во дворъ отчій, а опять на распутіе міра! Наша церковь, какъ чадолюбивая мать, будетъ терпѣливо ожидать, пока Адамъ Филипповскій сознаетъ и эту свою ошибку и когда объявлено будетъ, что онъ примирился не съ Преосв. Аполлинаріемъ съ православною церковію и что онъ перестал быть „лидеромъ“ групы, а сталъ епископомъ православной церкви.

Духовное Правленіе

НОВОИЗБРАННЫ ЦЕРКОВНЫ КОМИТЕТЫ НА 1930 годъ.

Едмонтонской Православной Св. Варварской Церкви:

Церк. Староста. Д. Померанскій
Кассиръ И. Малеваній
Секретарь Архим. Антоній.
Предсѣдатель Ком. А. С. Шандро
Зам. старосты И. Кразгинъ
„ секретаря Я. Гавриликъ
„ кассира Д. Дубецъ
Члены Комитета Ф. Духанинъ
„ „ Е. Мироненко
„ „ А. Даура
„ „ Вас. Чабанюкъ

Престав. Сербовъ George Sailacich
„ Грековъ Kirilakos
Настоятель Архимандритъ Антоній
Означеный Комитетъ Преосв. Епископомъ Арсеніемъ утвержденъ. —

Ново-организованной Св. Духа Церкви въ Калгари:

Церк. Староста В. А. Пурмалъ
Помощникомъ старосты:
А. Т. Олейниченко
Казначеемъ: Т. Е. Филипчукъ
Секретарь: И. А. Вишняковъ
Настоятель Церкви свящ. Михаилъ Данильчикъ.
Означенный Комитетъ Преосвящ. Епископомъ Арсеніемъ утвержденъ.

НА ПОМОЩЬ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ ВЪ ПОЛЬШЕ.

По благословенію Преосв. Епископа Арсенія Виннипегѣ при Братствѣ св. Кирилла и Мефодія, въ воскресеніе февраля 28-го с. р. былъ организованъ Комитетъ фонда для защиты Русской Православной Церкви въ Польше.

Комитетъ избранный изъ слѣдующихъ людей:

Предсѣдатель Игуменъ Афанасій.
Кассиръ А. Н. Бекетовъ; секретарь діаконъ собора И. Ковальчукъ; члены ред. комитета, Г. Дудчакъ и редакторъ „Кан. Жизни“ И. Бѣлецкій.

Такіе Комитеты фонда будутъ избраны при кождомъ благочиніи нашей Кан. Русской прав. Миссіи.

На многіи запыты отвѣчаемъ что Владыка Александръ о сколько намъ вѣдомо, живе въ Бельгіи и находится подъ юрисдикціей Митрополита Евлогія, и ничего спольного не мае съ Карловацкимъ Синодомъ, а есть вѣрнымъ сыномъ Нашей Православной Патріаршей Церкви.

ЛИКВИДАЦІЯ УКРАИНСЬКОИ АВТОКИФАЛЬНОЙ ПРАВОСЛАВНОИ ЦЕРКВИ.

(Постанова Надзвичайного Собору УАПЦ)

28 і 29 січня в Київі відбувся надзвичайний собор так званої української автокифальної православної церкви. На собор з'їхалися представники церкви з усіх округ і парафій, щоб вирішити справу про стан церкви в зв'язку з викриттям контр-революційної діяльности автокефалії, зокрема з її ролею в організації „СВУ“ („Спілка Визволения України). У соборі брав участь увесь єпископат автокифальної церкви, на чолі з мітрополитом Борецьким, та його заступниками, єпископами Оксіюком і Малюшкевичем. За голову собору обрано було мітрополита Борецького та єпископа Карабиновича. Вислухавши доповідь голови ВЦПР про працю президії ВЦПР, тобто всеукраїнської православної церковної ради (вищий провідний орган церкви також і про стан УАПЦ (українська автокефальна православна церква), надзвичайний собор одноголосно ухвалив таку постанову:

.... Надзвичайний собор мусить визнати, що УАПЦ, як це тепер остаточно виявилося, протягом свого десятилітнього існування була явно появлена анти-радянска, контр-революційна организація. Не можна відкинути того, що в її складі були й досі є люди, які пішли до церкви тільки для задоволення своїх релігійних потреб. Але ця суто-церковна маса не знаючи того, жила й діяла за проводом і вказівками тих осіб що для них УАПЦ була не мета, а засіб здійснити свої контрреволюційні наміри. Слабі намагання тієї, хоч і чималої частини членів церкви, що вірують, звільнитися від позацерковних цілей та впливів, не мали позитивних наслідків. І щодалі, то все більше й більше УАПЦ ухилялася в бік нецерковности. Надзвичайний собор саме такий стан УАПЦ мусить твердо й ясно констатувати“. —

Не довго утрималося автокефаліє, під СССР.

СУДЬБА АФОНА

Еще в 1926 р. генерал Пангалос, тогдашний милтарний диктатор Греціи, одним почерком пера старавсь положити конец так званой монашой републици на Афонѣ. Он думав позбавити существованья одной из найстарших, найменших и найбольше описовых републик в свѣтѣ. Хотя Афон находится в межах Греціи, то всетаки он був независимый и сам собою управляв, — правительство не мѣшалось в дѣла Афона, хиба що територіяльно лишь Афон був на картѣ Греціи. Через послѣдних тысячу лѣт Афон був мѣсцем, якому не було и нема в свѣтѣ пары. Нога ні одной жѣнки там не станула в не могла стати в запрещених монастырских скалах; ніяке сотворѣнье женского пола, даже кошка не могли там бути.

Афон из 7,000 монахами пережили рѣжного рода свѣтовыи заверухи и режимы, оходится нынѣ в неотрадном положенью. Чого 500 лѣтній антихристіянскій режим на Балканах не мог знищити, то нинѣшный час грубого матеріялизму, а головно грецке правительство, идучи слѣдами Пангалоса (розумѣеся що лишь политицѣ, що до Афону), думае знищити и стерти с лица земли се историчне и святе мѣсце не только для православного но и для всего свѣта.

Расположеный на пунктѣ халкедонского полуострова пару милях от Салоники, гора Афон поднимае свою маестичну голову. 7,000 метров понад поверхню моря, гордо с горы дивлячись на егейске море с своими исторично старинными монастырями, где через 10 столѣтій не станула еще женска нога.

Высоко на горѣ можна видѣти монастыри, пещеры, самою природою вытворены заглублены в камѣнях и скалах, неначе дерева густо связаны, вспинаючись одни понад других, — каждый фортом для себе, дивлячись в горы на свѣт. Там есть 21 монастырей, побудованных греками болгарами, сербами и русскими, памятка 10 до 16 столѣтій. Всѣ они сторчат понад поверхню моря, а стѣны их умываются волнами егейского моря, так що до многих не можна доступити от берега, а только кошиками и мотузовыми драбинами, щось в родѣ ливаров, специяльно для той цѣли приготованых монахами.

Модернизм и грубый матеріялизм угрожае знищеньем Афону, котрый являесь найстаршим существующим мѣсцем самоотреченія человѣка от сего свѣта, в приготованюся до другого загробного. Толкуют, що Афон являесь финансовым тягарем для Греціи и длятого придумют способы, якбы привлеч Афона знищити и превратити его в курорты и резорты, с чого правительство побералобы великіи доходы.

Афон стратив великіи свои маетки в Россіи и малой Азіи, як тоже и в Константинополю. Паломничества на святу Афонску гору, з чого був великій доход, були неможливыми в часѣ свѣтовои войны, а по войнѣ перестали бути такими частими и поплатными як перед тѣм. Найбольше поломников давала Россія, где теперь большевики не только що затрудняют паломничество попросту забороняют, — як тоже из малой Азіи и Константинополя мало хто посѣщае Афон, так як Кемаль Паша турецкій диктатор унеможливлюе паломничество. Таким способом Афон став больше залежным от финансовои поддержки Греціи, а грецке правительство в том вѣгядѣ не дуже симпатично относится.

Красота Афона соперничае и перевишае красоту Неаполя и Сорренто своим надзвичайно чудным видом, якій представлеесь из окон сих историчных монастырей, высоко в синих облаках Греціи, чѣм Шаллей и Байрон так сильно похищались. Грецке правительство за пангалоского режиму думало превратити Афон в курорт лѣченія и отдиха як ровноже в спортивний резорт, с чого бувбы великій доход.

Есть там монахи рѣжных монаших чинов, як выражаючесь по грецки „Коенобы“ що жіют великими колмунами — общежитіем и всецѣло подчиняются игумену; монахи так звани „монастыря ідіоритма“, которыи жіют более свободно с певными индивидуальными ограниченями, рѣжного рода аскеты, гермиты и анхориты.

Монахи занимаются рижнообразним трудом. Одни артисты, другіи землѣдѣлци, пчеловоды, иншіи винокури и т. д. Жіют простим, скромним житьем. Женщинам под ніяким условіем не розрѣшается посѣщеніе Афона, ни даже звѣратам того рода. Монастырскія библіотеки переповнени найстарійшими и найновійшими книгами, где можна найти всѣ исторични информаціи, як тоже есть много неоцѣненных реликвій глубокой старины. Есть там Святий Крест на котором роспят був Христос чого нема нагде в другом мѣсци и длято Афон найбольше славится понад другіи подобни мѣсца в свѣтѣ. Археологи, историки и знатоки христіанства, по старанном розслѣдженю ствердили, що из дерева правдивого Креста на котором роспят був Христос, бракуе лишь одна пятьдесять девята часть. Все решта дерево находится в посѣданю Афона. Из одной пятьдесятой часта пропавшого дерева, останки находятся в посѣданю католицких церквей в Римѣ, в Брюсселѣ, Венеціи, Гентѣ и Парижѣ.

В Афонской библіотецѣ найдете скрипт и литературу Ксенофона, где он описуе славу и величіе старинной Греціи. Дѣйствительно, много историчных документов Востока, яких нигде не найдете кромѣ Афонской библіотеки, в которой час от часу, то той странник, прійшовши переглянути исторични реликвіи, перенес их незамѣтно до европейских музеев.

Афонской горѣ, про котру говорят як гору самоумертвленія и самоотреченія человѣка от туземного свѣта, грозит опасность знищенья грецким правительством, котре носится с думкою превратити ея в курорт и резорт веселости. Вмѣсто монастырей думают открыти санаторіум Мѣсце, котре до теперь було не доступним для женщини, може статись найбольше прогульковим и азартним, а притом доступним для женщин. Где аскетам, пустельникам — монахам гола земля служила за постель, а камень за подушку, корѣнье за поживу, дождь за воду до питья, там теперь могут побудовати люксусовий готель со всѣми выгодами и спортовими увлеченіями. Там, где никто не чув веселой музыки и не видѣв танцю, там може дойти до того, що будут танцювати дѣвчата под такт модерной музыки, смѣючись из отреченія человѣка от свѣта. На гробах, в которих почивают тысячи праведних монахов, може вырости друге Монте Карло. Вот якои судьби може дождатись историчний, традиційний и по истини Святий Афон....

„Д. Н.“

ОТЪ РЕДАКЦІИ „К. ЖИЗНИ“.

Пониже наведенное „Пастырямъ и Пасомымъ православной Діоцезіи въ Канадѣ Привѣтсвіе“, было передано въ нашую редакцію на свое время до напечатанія въ „Кан. Жизни“. Позаяк скорше не було напечатано, то помѣщаемъ теперь хотя опоздено не въ свой часъ. Але якъ приповѣдка каже: „що лѣпше познѣйше як нѣкогда“. Статья тая однаково не потеряла свое ей вартости и тому ей помѣщаемъ.

ПАСТЫРЯМЪ И ПАСОМЫМЪ ПРАВОСЛАВНОЙ ДІОЦЕЗИИ ВЪ КАНАДѢ ПРИВѢТСТВІЕ.

Бога Отца нашего и Господа Іисуса Христа.
(Солун. 1—1).

Возлюбленные о Господѣ-Пастыри и Пасомые! Послушаніе, принятое мною добровольно и по благословенію Высокопреосвященнѣйшаго Платона, Митрополита всея Америки и Канады, лишило меня возможности быть вмѣстѣ съ вами во дни прошедшихъ праздниковъ Христова Рождества и встрѣча Новаго Года. Посему, позвольте изъ далека привѣтствувать всѣхъ Васъ съ Новымъ Годомъ! Да хранитъ Васъ Господь Богъ во здравіи и всякомъ благополучіи на многая лѣта! Всѣхъ тѣхъ, кто нашелъ меня и въ далекомъ пространствѣ и принесъ мнѣ поздравленіе письменно, сугубо благодарю и благожелаю.

Нынѣ я нахожусь въ Соед. Штатахъ Америки. Посѣщаю православные храмы, созерцая архіерейскія богослуженія и располагая добрыхъ русскихъ православныхъ людей къ посильнымъ жертвамъ на сооруженіе православныхъ храмовъ среди нашихъ переселенцевъ на далекомъ сѣверо — западѣ Канады и на учрежденія въ Канадѣ пастырско богословской школы.

Могу надѣлиться съ вами радостнымъ впечатлѣніемъ: Наши пастыри православные и народъ принимаютъ меня съ искренною любовію и отзываются щедрою жертвою. Нахожусь въ окрестностяхъ Нью Іорка. Величіе и благолѣпіе православныхъ храмовъ здѣсь меня поражаетъ.

При богослуженіяхъ храмы переполнены народомъ. При каждомъ храмѣ благоустроенный хоръ. Приходскія школы наполнены дѣтьми, которыя могутъ похвалиться знаніемъ родного русскаго языка, декламаціями и даже театральными представленіями.

Жизнь церковная уже забываетъ волнованія смуты и входитъ въ свою колею. Отдѣлившіеся отъ церкви православной въ разныя группировки и оріентаціи существуютъ обособленно и утратили всякое вліяніе на приходскую жизнь. Русскій православный народъ весьма интересуется жизнію своихъ братьевъ православныхъ въ Канадѣ и во время моихъ докладовъ, слушаютъ съ захватывающимъ вниманіемъ. Въ центрѣ нашей Высшей церковной Власти подъ мудрымъ водительствомъ старого испытаннаго кормчаго Высокопр. Митрополита Платона идетъ интенсивная работа по упорядоченію жизни Американской Церкви и выработкѣ „Положенія“ на основѣ постановленій Всероссійскаго Собора 1917 — 18 годовъ. Эта работа уже чуcветъ враговъ православной (патріаршей) церкви, ибо отнимаетъ у нихъ послѣднее оружіе для клеветы и пасквилей о нашей „уніи“ съ епископальми, о пресловутомъ индепенденствѣ и о прочихъ „дѣяніяхъ“, приписуемыхъ намъ головотяпами изъ другой гималайльной“ типа. Романа et cetera. Богъ Милосердный поможетъ нашей церкви православной въ Америкѣ и Канадѣ, послѣ долгихъ терпѣній, украсится красотою Невѣсты Христовой Вопрос о мирѣ церковномъ и о соединеніи всѣхъ отколовшихся отъ нашей церкви, въ одну семью православнаго русскаго народа подемляется впередъ. Конечно, всѣ мы, начиная отъ главы церкви, искренно жаждемъ мира церковнаго. Но не на основѣ частныхъ „уній“ съ отдѣльными личностями, якъ сдѣлал Адам и Аполинарій, прослуживъ въ мѣстѣ, якъ епископы и считая случайное общеніе залогомъ мира церковнаго. Миръ церковный долженъ имѣть фундамент вселенскости. Единеніе должно быть засвидѣтельствовано предъ лицемъ Собора епископов, клира и мірянъ. О такомъ мирѣ помышлялъ я, когда велъ переговоры съ Адамомъ Филипповскимъ и не моя вина, что онъ предпочел сепаратный миръ предъ соборнымъ. Я все же надѣюсь что мои труды даромъ не пропадут и что божіе милосердіе устроитъ, такъ что Аланъ Филипповскій будетъ епископомъ не для Преосв. Аполлинарія не и для меня и для всей православной церкви.

О семъ молюсь я и прошу всѣхъ васъ молиться. — Суета Нью-Іоркской жизни, блескъ и роскошь обстановки меня тяготятъ и часто переносятъ меня въ холодную Канаду. Всѣ мои мысли и сердце въ Канадѣ съ вами. Я началъ мечтати о моемъ возвращеніи къ вамъ. У меня уже готова программа церковно народьнаго съѣзда великаго отпуста въ монастырѣ, устроенія пастырской школы и, вообще, летанія моего по Канадѣ, гдѣ каждый уголокъ мнѣ сталъ роднымъ и дорогимъ. Прошу васъ, дорогіе Пастыри и Пасомые, возносити и вознесть о мнѣ молитвы ко Господу, да возвратит здорова и къ моей дорогой паствѣ.

Призываю Божіе благословенство

† Епископъ Арсеній
30 янв. 1930. — South Rever, N. J.

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЪ!

Повсюду благовѣсть гудит
Из всѣх церквей народ валит;
Заря глядит уже с небес...
Христос воскрес! Христос воскрес!
С полей уж снят покров снѣгов,
И рѣки рвутся из оков,
И зеленѣет близкій лѣс...
Христос воскрес! Христос воскрес!
Вот просыпается земля,
И одѣваются поля...
Весна идет полна чудес!
Христос воскрес! Христос воскрес!

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНІЙ

В Св. Троицком Кафедральном Соборѣ
643 Manitoba Ave., Winnipeg, Man.

Страстный Четверь:
Литургія Св. Василія Великого, о 10 г. рано
Послѣдованіе Страстей Господних о 7 г. веч.

Велика Пятница.
Царскія часы, и вся служба по чину, о 10 год. рано.
Вынос плащаницы о 7 год. вечером и св. служба по чину.

Велика Суббота:
Литургія Василія Великого о 10 год. рано.
Чтенія Діянія св. Апостолов о 10 г. вечерв.

На Сам День Пасхи:
Пасхальное Богослуженіе начнется о 12 год. ночи. Послѣ освященіе Пасок.

На Пасху вечером о 4 год. Вечерня
Свѣтлый Понед. и Вторник, вечерня отбудется о 7 год. вечером.

На Narol, Man.
В Пятницу вынос плащеницы о 1-й год после обѣда.
Освященіе пасок в Недѣлю о 6 год. рано.
Свѣтлый понед. Литургія.

На Gonor, Man.
В Пятницу вынос плащеницы о 3 год. вечер.
Освященіе Пасок о 7 год. Нед. рано.
Свѣтлый Вторник Литургія.

Игумен Кафедрального Собора
О. АФАНАСІЙ.

ВСЯЧИНА.

ПЕЧАЛЬНА СУДЬБА ПРАВОСЛАВІЯ ВЪ РОССІИ И ПОЛЬЩИ.

Якъ уже каждому извѣстно изъ газетъ що подъ Совѣтскимъ правительствомъ въ Россіи преслѣдуется православіе, церкви замѣняются на шпихлѣри, театры, клубы, музеи и т. д. Удивлятися тутъ много неможь, бо православна церковь находится подъ такимъ правительсвомъ, котре не признае нѣякой религіи. — Сумнѣйшій станъ православія оказуется подъ католическою Польщею, бо подъ ей владѣніемъ отобрано отъ православнихъ людей выше 700 православныхъ церквей до рукъ римо-католиковъ. Що до процентового числа, то Польща забрала 40 процентовъ, а въ СССР. 24. Гдежь горьше угнетаютъ православную церковь? — Тамъ где большій процентъ забрано церквей.

РУССКАЯ СЕМИНАРІЯ ВЪ РИМѢ.

Папа римскій выдалъ эдиктъ подѣлу основанія въ Римѣ русской духовной семинаріи „Russicum“.

Въ тую семинарію будутъ принниматися русскія люди восточного обряду, которые хотятъ посвятитись дѣлу распространенія католической вѣры въ Россіи.

Семинарія будетъ руководитися подъ покровительствомъ и опѣкою іезуитовъ.

Папа римскій мае намѣреніе чеканити свои гроши. — Ватиканъ даже свою желѣзно-дорожну стацію провелъ до своей ограды.

ЦИВИЛЬНІИ ВѢНЧАНІЯ ПРАВОСЛАВНЫХЪ НА БУКОВИНѢ.

Прибувшія изъ Буковины люди до Канады, оповѣдаютъ що въ многихъ селахъ введено цивильни слюбы. Причину въ тому подали що бѣднымъ людямъ за тяжко уплатити священникамъ за вѣнчанія по 1000 леевъ.

Цивильнія слюбы отбуваются въ громадской канцеляріи при участи громадского писаря.

ВОЕННІИ ПРИГОТОВЛЕНІЯ ВЪ РОМЫНІИ.

Изъ Буковины, съ надъ Днѣстра, пишутъ, що люди достали розказъ абы копали коло своихъ домовъ траншеи на случай войны и каждый абы купивъ маску противъ газу.

КРАЕВА ПОРУХА
Ч. 10467.

Лічить всякі болі і хороби жолудкові. Помогае на подкигання, підорвання, нестравиість, газ, біль і тиснення під грудьми і боку; біль в крижах, квасний і неприятний віддих з уст, биття серця, бассонність, шум в ухах і голові і всякі немочі і болі жолудка.

Всі ті болі і долегливости щезають по ужиттю того славного на цілий світ краевого лікарства лічебної ПОРУХИ, ч. 10467

Ціна фляшки з пересилкою $2.00
Ми отримали сотки подякованъ за лікарство Поруха ч. 10467

Адрес:
WHITE CROSS DRUG STORE
Cor. Boyd & Arlington
Winnipeg, Man.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІИ

С. І. Моканик, Munger, Mich.

Ваше письмо получено, но даруйте що не описали скорше. Вашу справу не возможно було тутъ залагодите. Пишѣтъ частѣйше до насъ.

Г-нъ С. Н. Савчукъ въ Буеносъ-Айресъ, Аргентина.

Ваши письма мы получили и отповѣмо листовно. За наставленія благодаримо. Школа що Вы за далеко отъ Канади и не мали случайности познати ближше обстоятельства церковно-народной жизнѣ въ Канадѣ и черезъ тое Вамъ тяжко представити правдивыый станъ той жизни. Если желаете доброго зробити, то ѣдьте въ Канаду, тутъ познаете точно на мѣстцѣ, бо иначе Вамъ трудно узнати правди що до политики еп. Арсенія и Адама Филипповского въ Канадѣ. Наша газета замала абы все точно описати, треба воловой шкиры и то еще не хвателобъ. Будьте терпеливи и не тратьте чернила ани пера на такіи слова якъ Вы уживаете въ письмахъ которыхъ образованый человѣкъ не повиненъ уживати. Однакъ мы не противимось, бо тамъ въ Аргентинѣ климат за горячій а въ Канадѣ за холодный, то и наши письма такъ само писани тою самою атмосферою. Епископами не журѣмся они дадут собѣ раду и безъ Аргентины. Желаемъ Вамъ всего добра якъ давному своему другу въ молодыхъ лѣтъ. — Христосъ Воскресъ!

И. Бѣлецкій

ОТЪ РЕДАКЦІИ.

Посылаемъ сей номеръ „К. Жизни“ нашимъ давнымъ и новымъ Читателямъ и усердно просимъ не забути и за нашу малую газету, но стати намъ въ помощи и прислати предплату отъ себе и отъ своихъ знакомыхъ. Легше каждому послати одного доляра, чѣмъ редакціи одной покосити росходы на изданіе газеты и другіи росходы. Маемъ надѣю що не забудете за насъ.

„КАНАДІЙСКАЯ ЖИЗНЬ“

НАЧАЛА ИЗДАВАТИСЯ 1921 Р.
ВЫХОДИТЪ РАЗЪ ВЪ МѢСЯЦЬ
ПРЕДПЛАТА РОЧНО $1.00
ИЗДАТЕЛЬ – РЕДАКТОР, И. БѢЛЕЦКІЙ

Адресовати до редакціи:
CANADIAN LIFE
646 Manitoba Ave.
WINNIPEG, MAN.

ДУБ І ВЕРБА.

Зигнулася верба в лісу, дуба позивае
Що дуб вербу гиляками, з вербу накривае.
В суді дуба й вербу, легко розсудили;
Ізрубали вербу в лісу, а лузі посадили:
Рости вербо тут у лісі! не ходи до ліса!
Як не хочеш послухати, то іди до біса
До вербі кричить, з далека молода тополя;
Стій тут вербо! слухай старших, не твоя воля

Не слухала верба, хтіла старшов бути,
Пішла стала серед ліса і як губи дути.
Стоит верба серед ліса і на дуба дметься,
А дуб стоить над вербою і з неї сміється
Питаеся липа верби що ти за особа?
Твое місце меж вербами а не коло дуба.
Мовчить верба, лишь сопе щей надула пику,
И думае що щось справді есть вона велика

Так стояла верба в лісу років три-четири;
Аж поки у верби корінь черви розточили.
Аж тоди впала верба лежит тай думае...
А деж мои пріятелі що десь их немае?
Аж тоди верба узнала що то дуб есть сила
А не верба росточена гнила і червива.
Так і гордий чоловік в світі пропадае,
Добрих людей не слухае, а ума немае.

Щоб стояла верба в лузі то щеб зеленіла,
А так впала і засохла і в огни сгоріла.
Есть і люди ак ті верби що в огни сгорают
Сами собі біду роблят бо ума немают.

Свящ. М. Рак, Сифтон, Ман.

„СЕРГІЕВСКІЕ ЛИСТКИ“
Изданіе Братства им. преп. Сергія Радонежскаго при Прав. Богословском Институтѣ в Парижѣ. Выходят мѣсячно; подписка 1.00 в год. адрес: Rev. A. Sergienko, — 93, rue de rimee. — Paris XIX.